

Barbados szigetének legendája

Réges-régen, még a 18. század közepén Barbados szigetét „Vörös” Edward kapitány és serege hajtotta uralmuk alá. A kapitány által vezetett sereg nem ismert kegyelmet, félelmet, se gyávaságot. A legveszedelmesebb tengeri hullámok se tudták őket megállítani, mivel a Karib-tenger legrettenthetetlenebb kalózkapitánya vezérelte őket. Hajójával, a Fekete Lidérccel és legénységével a szigetvilág körül megállíthatatlanok voltak.

Vörös kapitány remek vezető volt, soha senki se mert vele szembeállni. Magas volt, kiállása délceg és erőteljes. Hosszú fekete haja, finom borostával borított arca és fekete szeme volt, mely mindig felcsillant, ha újabb felfedezni vélt kincs közelében érezte magát. A vörös nevet viszont nem testi adottságai miatt kapta. Sapkáján mindig ott állt rezzenés nélkül egy vörös toll. A toll elképzelhetetlenül fontos volt a kapitány számára. Egy rég elvesztett csatának nyomait hordozta, ahol elrabolt kedvesét próbálta kiszabadítani, az ellenséges kalózkodok veszett kardjai közül. A kapitány a mai napig nem tudta magának megbocsátani azt a veszedelmes csatát, melynek szerelme lett az áldozata. A lázadó kalózkodok belevetették a nőt a Karib-tenger habjai közé, amelyek végleg elnyelték őt. Vörös kapitány szerelme helyett a

zárkában, ahol fogva tartották, csak egy levelet és a vörös tollat talált, melyet azóta is féltve őriz.

A rettenthetetlen kapitányt végül mégis sikerült egy rejtélyes személynek megállítani. Hideg őszi nap volt, mikor elindult az ősi fekete gyémánt nyomába, melyről azt tartották, hogy ha kezeid közé kerül, legmélyebb vágyad elhozza neked. A hetekig tartó vízi hadjárat végre meghozta a sikerét, és a kapitány rálelt legénysége segítségével az értékes fekete gyémántra. Sikerüket ünnepelve visszaindultak Barbados szigetére. A visszaúton volt minden, ami egy fáradt kalóz testét boldogítja, terített asztal, rummal telt üvegek mindenhol. Csillogó szemekkel érkeztek vissza a szigetre, mikorra már beesteledett és a vakító telihold tengerről visszavert fénye volt az egyetlen fényforrás számukra.

Vörös kapitány hagyta el az elsők között a hajót a gyémántot szorongatva. Ahogy a szigetre lépett, simogató, fülbemászó éneket hallott a távolból. A kapitány egyből a hang után eredt, ugyanis nem tudta elképzelni, rajtuk kívül ki járhat a szigeten. Kezében továbbra is ott volt a gyémánt, az ének pedig egyre hangosabb lett. A távolból egyre erősebben kirajzolódott egy

törékeny női alak. A kapitány nem akart hinni a szemének. Kedvesét látta teljes alakjában!

Hezitálás nélkül, szapora léptekkel közelítette meg a rejtélyesen előbukkanó nőt.

- Hát te életben vagy? – boldogan és értetlenkedve kérdezte. A nő szelíd mosollyal így szólt a kapitányhoz. – Gyere velem, és elmesélek mindent. – Kézen fogta és magával rántotta a végtelen mélységbe.

A legénység órákon át kereste Vörös kapitányt, de csak a fekete gyémántot találták utána a parton. A gyémánt elhozta a kapitány legmélyebb vágyát, ami teljességgel magával is ragadta. A legénység azóta is Barbados szigetén, minden teliholdkor, éjszaka a távolból hallja a csábító hölgy énekét, mely rettenthetetlen kapitányuk vesztét okozta.

Major Álmos 6.c

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola